

Arrest

nr. 83 959 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter x, allen van Russische nationaliteit, op 16 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 maart 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

O.S. die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt in juli/augustus 2010 België binnen, vergezeld van vier van haar minderjarige kinderen en dient een asielaanvraag in op 12 augustus 2010. Zij had een visum verkregen voor Duitsland.

I.S. die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 4 of 10 augustus 2010 België binnen, vergezeld van twee van hun minderjarige kinderen en dient een asielaanvraag in op 12 augustus 2010. Hij had een visum verkregen voor Polen

Op 29 september 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan Duitsland de terugname van de moeder O.S. en de zes kinderen op grond van artikel 9.4 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 29 september 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen de terugname van de vader I.S. en de zes kinderen op basis van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening.

Op 29 september 2010 wordt voor de zestienjarige dochter nog eens afzonderlijk aan Polen de terugname gevraagd op basis van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening.

Op 18 oktober 2010 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van de vader I.S. en de twee kinderen waarmee hij samen reisde.

Op 28 december 2010 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van de moeder O.S. en de vier kinderen waarmee zij samen reisde.

Op 10 januari 2011 vragen de Belgische autoriteiten aan Duitsland de terugname van de vader I.S. en de twee overige kinderen op basis van artikel 14 van de Dublin-II-Verordening. Er wordt hierin tevens verwezen naar de reeds ingestemde terugname van de moeder en de vier andere kinderen.

Op 8 maart 2011 en 5 mei 2011 weigeren de Duitse autoriteiten de terugname van de vader en de twee kinderen.

Op 25 mei 2011 wordt de asielaanvraag van de ouders overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor beslissing.

Op 28 juli 2011 wordt het zevende kind geboren.

Op 6 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan de ouders de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 februari 2012 nr. 74 833 worden aan de ouders eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 februari 2012 dienen de ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 16 februari 2012 wordt advies gevraagd aan de ambtenaar-geneesheer inzake de ziekte.

Op 28 februari 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 9 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur dd. 28/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

(...).”

Op 13 maart 2012 worden ten opzichte van de ouders bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 16 april 2012 dienen de ouders een tweede asielaanvraag in.

Op 16 april 2012 dienen de ouders eveneens een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoekster stelt een beroep in tegen de bestreden beslissing wegens de schending van:

- artikel 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot motiveringsplicht van bestuurshandelingen; en*
- het beginsel van behoorlijk bestuur.*

Volgens artikel 9ter § 1 Vreemdelingenwet: (...)

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad “la partie défenderesse n’a pas adéquatement motivée sa décision dans la mesure où elle n’expose pas les motifs pour lesquelles le médecin conseil s’écart de l’avis émis par le médecin spécialiste de la requérante » (RVV no 77 755 d.d. 22 maart 2012).

In casu stelt de bestreden beslissing dat “artikel 9ter 3-4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 08.02.2012); de in 1, vijfde lid vermelde ambtenaargeneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur di 28/02/2012 (zie gestoten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een zieke zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Verzoekster heeft de eer erop te antwoorden dat medisch certificaten werden neergelegd ter steunen van haar aanvraag tot machtiging. Deze medische documenten werden opgesteld door een geneesheer

die gespecialiseerde is in de aandoening waaraan verzoekster lijdt. De behandelende arts wijst op de ernst van de ziekte waaraan verzoekster lijdt en de noodzaak van doorzetting van de behandelingen.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de arts-attache / arts-adviseur de medische advies van de behandelende arts verwerpt. Evenmin motiveert de bestreden beslissing waarom de arts-attache / arts-adviseur van mening is dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoeker stelt eveneens vast dat de motieven van de bestreden beslissing niet op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden aangezien voor verzoekster onduidelijk is op grond van welke objectief element — feitelijke gegevens — de bestreden beslissing en het advies van de arts-attache / arts-adviseur werden genomen. Dienvolgens is de voornaamste doelstelling van de formele en materiële motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Het is voor Uw Raad onmogelijk om een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing te voeren.

Door de beslissing tot onontvankelijk verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing niet motiveert waarom de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk schendt de bestreden beslissing artikel 9 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij meent dat de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de medische stukken van verzoekster overgemaakt aan de arts-adviseur opdat deze conform artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet een advies kon geven nopens de door verzoekster ingeroepen ziekte. De arts heeft de medische getuigschriften geëvalueerd maar vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het loutere gegeven dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf medische certificaten heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat haar aanvraag zomaar onontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou een negatie zijn van de vereiste dat de arts-attaché een advies moet verstrekken, wat *in casu* ook is gebeurd.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat niet wordt gemotiveerd waarom het medisch advies van haar behandelende arts wordt verworpen, laat de verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat door de arts-adviseur werd vastgesteld dat verzoeksters aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte, zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is de motieven van de motieven te vermelden. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard. Gelet op het advies van de arts-adviseur is het niet kennelijk onredelijk om de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de

vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster niet ingaat op de concrete inhoud van het advies.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat zij medische getuigschriften heeft voorgelegd, opgesteld door een geneesheer-specialist inzake haar aandoening en dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer dit medisch advies verwerpt. Er wordt evenmin gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer van mening is dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster weet niet op grond van welk objectief element de bestreden beslissing en het advies zijn genomen en meent dat het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onmogelijk is om een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing te voeren.

Verzoeksters ouders hebben op 1 februari 2012 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er dient te worden benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *in casu* onontvankelijk werd verklaard. § 3 van artikel 9ter somt de gevallen op waarin de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart. De grond die *in casu* werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoegd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 6 februari 2012). Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt in dit verband het volgende gesteld:

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze “medische filter” laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze “medische filter” een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is.” (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer vast te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds aangehaald, betreft dit een ziekte waaraan de aanvrager “op zodanige wijze lijdt” “dat deze ziekte een reëel risico

inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur dd. 28/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing gevoegd werd, waarin het volgende gesteld wordt:

“Kennelijk laat dit medisch getuigschrift/standaard medisch getuigschrift niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medische attest beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft geadviseerd dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Dit advies wordt bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt er deel van uit, en hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat het voorgelegde medisch getuigschrift niet toelaat te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene, dat volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte en dat de in het medische attest beschreven aandoeningen niet beschouwd kunnen worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

In het advies dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing wordt bijgevolg gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer meent dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer het door haar voorgelegd medisch attest niet aanvaardt, blijkt dat dit wel is gebeurd, namelijk omdat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat deze ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat deze motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat vervolgens niet wordt gemotiveerd waarom de ambtenaar-geneesheer van mening is dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en dat zij niet weet op grond van welk objectief element de bestreden beslissing en het advies zijn genomen, merkt de Raad op dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing niet moet vermelden.

Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Waar verzoekster de schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om te raden of te specificeren waarop verzoekster hierbij duidt. Daar verzoekster nalaat op concrete wijze aan te tonen welk beginsel zij op welke wijze geschonden acht, is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET